

JAUME BARTUMEU CASSANY

President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

Maneres de governar

Hi ha el risc que acabin de posar el país de genolls definitivament

Hi ha diverses maneres de governar. L'arrogància, l'afirmació prepotent de les pretensions del Govern, conjuminada amb el menysteniment dels que tinguin la gosadia d'oposar-s'hi, és la via que Antoni Martí emprava sovint vers els sindicats i el Consell General.

També, alguna vegada, li hem vist emprar la humilitat fingida, la falsa modèstia per desempallegar-se de les seves espifiades i fugir del balanç negatiu de les pròpies actuacions per dur, tanmateix, la mateixa política. Com si no s'haguessin escoltat set anys des de la seva arribada al Govern.

Antoni Martí busca enganyar la ciutadania sobre la naturalesa de la política que està duent a terme. Vol portar la ciutadania cap a falses expectatives, intentar distreure-la sobre les seves intencions i enganyar-la sobre els seus veritables objectius. Pretén embolicar la troca. D'això en sap força.

Gosa presentar reculades com passos endavant i regressions com progressos. L'heliport a les Tressoles és el darrer exemple d'aquesta manera de fer.

Cal preveure amargs desperats tant per a l'autor de l'engany –i no el planyerem pas– com per als enganyats que descobriran, massa tard, que els han enganyat amb solucions equivocades i que els problemes que els feien patir romanen tal com estaven, pendents, agreujats, això sí, pel temps durant el qual Martí els ha deixat podrir al calaix.

Fa setmanes que l'actualitat

deixa en evidència que la comunicació cloroform del Govern de DA ens vol fer viure instal·lats entre les mentides. I també descobrim com la mentida s'utilitza d'arma política.

Es volen amagar situacions que fan grinyolar l'estabilitat financera. Això és, al capdavall, una ferida greu a la democràcia constitucional.

En el món econòmic i empresarial, la paradoxa de les menti-

El síndic va anunciar quasi les set plagues d'Egipte per a la propera legislatura

des del Govern comença a preocupar.

És urgent que s'aclareixi –que es tingui clar– quina és la perspectiva de país en termes de garantia de futur, d'inversions, de llocs de treball i de seguretat jurídica i estabilitat econòmica.

I fins avui el Govern no ha pas sabut explicar ni assenyalar a cap de les parts implicades –el Consell General, els comuns, la Cambra de Comerç, la Confederació Empresarial Andorrana, l'Empresa Familiar, la PIME i els sindicats– quina és la seva visió de creixement i com s'empraran els recursos de l'Estat, amb una explicació sincera dels sacrificis que caldrà fer.

No solament no ho han explicat, sinó que ens han, literalment, bombardejat de declaracions d'autosatisfacció dels

ministres Cinca i Saboya en què anunciaven creixements inversors, reduccions de dèficits i augmentos d'ingressos.

Declaracions repetidament desmentides per les mateixes estadístiques oficials.

I així estàvem fins que dijous passat, davant l'Empresa Familiar Andorrana, el síndic va fer un discurs negatiu, en què va anunciar gairebé les set plagues d'Egipte per a la propera legislatura.

Porta set anys essent totalment corresponsable dels fets, de les actuacions i dels errors eventuais del Govern, al qual mai no li ha faltat el vot del síndic, i ara se'n desmarca.

Ens trobem davant un sèrie d'intervencions i declaracions de responsables de la majoria governant que es situen en compartiments estancs i no pas en el marc d'un projecte global. Amb aquesta manera de governar, en lloc de redreçar el país, hi ha el risc que l'acabin de posar de genolls definitivament.

En un període de crisi, el país pot estar disposat a fer sacrificis. Però no ho estarà pas davant de situacions d'emergència provocades pel mal govern.

Ningú pot acceptar que, en qüestions de gran impacte social i econòmic, no hi hagi una concertació real i que els responsables del Govern vagin acumulant declaracions sense coordinació entre ells i sense una visió d'Estat.

Com es poden demanar sacrificis sense vetllar per una bona gestió de la despesa pública?